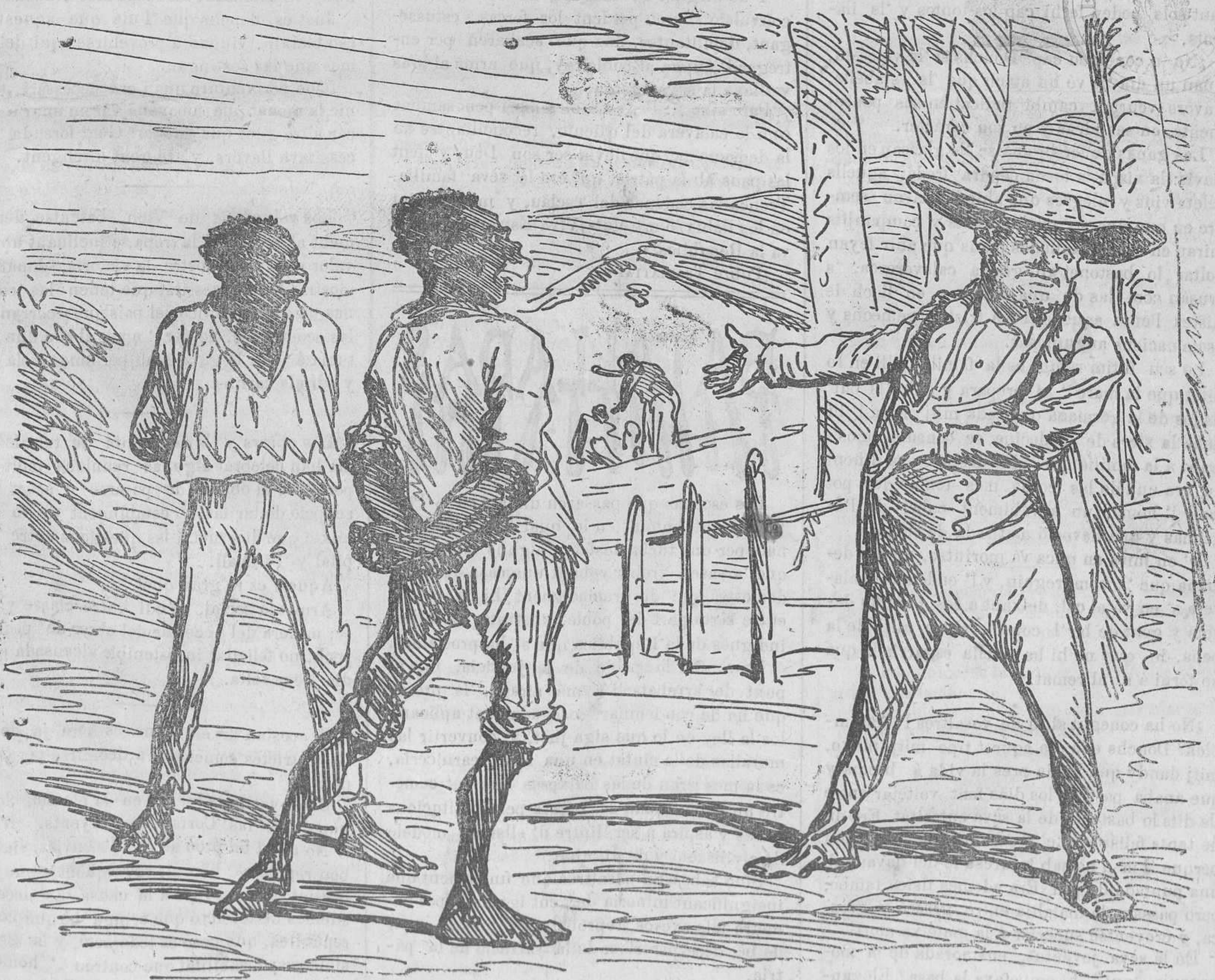

LA CAMPANA DE GRACIA

ARGUMENTS DE UN NEGRER.

¡Aquesta gent! may estarán contents, 'ls hi donan la llibertat y encare fan morros.

LA MORT DE L' ASSAMBLEA.

s morta, pobreta!

Un atach de república l' ha duta al cementiri. No ha pogut resistir á un mes y mig de dieta contínuā, y després d' algunas febradas bastant considerables ha estirat la perna.

Pero no ha mort com una qual-sevol: no se n' ha anat del mon despedintse á la francesa, com se sol dir; ha mort com una bona cristiana, reconciliantse ab Dèu y fent las paus ab tota la familia, ella que renegá de tot y armá camorra ab tothom.

¿No ha conegut algú de vosaltres un d' aquests tipos de rompe y rasga, tan comuns avuy dia, mes valents que 'n Tenorio, mes decidits que un toro de Veraguas, mes trone-ras que las de una fortaleza, mes xispejants que un castell de foch y mes bromistas que un primer galan dels bufos?...

Vull dir un tipo d' aquests mitj pinxets mitj dandys que van ab lo bastonet entre 'ls dits y la tassis entre 'ls pulmons: que portan xavo y 'lsombrero tort; que passen lo diadormint y la nit en un garito: que esperan la mort rihentse d' ella, y creyent de bona fé que d' aquest modo l' espantarán: que 's figuran reys de la creació y miran al próxim com un ser sotmés á la seva guassa, que han renyit ab la familia y 's tenen per mes llibres ells que una ventada desfeta, tipos que caminan mentres las camas pugan trejinarlos, y que mentres caminin ja 's creuben que 'l cementiri es un lloch ahont tant sols poden ferhi cap los tontos y 'ls llanuts,

¿No 'n coneixeu cap? Donchs si 'ls vejessiu, quan un dia 'ls vé un atach que 'ls estabella, llavors veuriau cambi radical en sos pensaments, en sas ideas y en son carácter.

Las ganas de fer broma se 'ls glassan en los llavis: la xispa 's torna cendra freda: aquells ullets vius y alegres que ahir buscavan sempre en que fixarse, mitj entelats y compunjits miran en l' aire: aquellas mans que ahir feyan voltar lo bastonet ab gracia calaveresca, 's crusan com las de una beata, y en lloch de xistes llensa aquella boca tristos gemechs y exclamacions anguniosas.

Lo seu últim refugi es la familia: alli en lo lliet que la mare l' hi prepara y entre 'ls cuidados de la germana que cada mitj' hora l' hi dona la xicra de medecina, se consum, mostrant á la familia que ahir despreciava dihent qu' era una de las cosas mes tontas que pot tenir l' home, un agraument cubert de llá-grimas y una devoció matisada de sospirs.

D' en mica en mica vá morintse, un dia demana que 'l combreguin, y l' endemá 'l calavera s' en vá al cel, deixant á sos parents devots y gent de bè 'l consol, entre mitj de la pena, de que no hi ha ovella esgarriada que no torni á n' al remat.

¿No ha conegut algú de vosaltres l' Assam-blea? Donchs ella era aquest tipo mitj pinxo, mitj dandy que havia pres la vida á broma y que anaba passant los dias fent voltejar entre 'ls dits lo bastonet de la seva autoritat. Era un de tants felissos que 's creuhen amos del mon porque 'l mon no sab tréurese 'ls del davant ab una puntada de péu. Era además tísica també; pero passava la malaltia entre gresca y gresca, y creyentse superior á la mateixa mort.

En la seva joventut, enamorada de la monarquía, ¿qui l' hi empetava la basa? Elegancia,

guants perfumats, reverencias cortesanias, dinars á Fornos, tés á ca 'n Zorrilla, una dis-bauxa á cada minut, á cad' hora una calaverada, cada dia un tip de riure's del mon.... y mentres raji la font, bebém y fora!

Promesas al poble que may se cumplian, indignitats, perfidias y actes de refinat cinisme, que eran gracias, res mes que gracias que tothom suportava si 's plau per força: d' entant en tant alguna batussa semblant á las corridas de toretes de l' antigua polleria borbónica; pero per lo demés sempre en us la filosófica máxima: "qui no té vergonya tot lo mon es seu." Veus'aquí 'ls seus actes.

La mateixa monarquía 's torná roja de veure tant escandol: la mateixa monarquía que ja es tot lo que 's pot dir! y un dia, l' onze de Febrer los doná carbassa.—Bon vent digueren ells. Altre vindrá que la bona vida 'ns conservarà.—

Y aquells enamorats de l' antigua institució creyent que es de calaveras afortunats lo cambiar de dona, ¡eram monárquichs! pensaren, donchs serém republicans, y la broma s' allargará, que no s' han fet los apuros per la gent blindada com nosaltres.

Pero, pobres xicots: cregueren que la República era una qualsevol, y 's trobaren ab una senyora formal, séria, enemiga del escándol, y disposada á usar de tots los medis pera no consentirlo per mes temps á casa seva.

Y 'ls calaverons al principi alsavan lo gallo; pero cada disgust que rebian era una convulsió, y cada convulsió un motiu que agravava la terrible malaltia que desde molt temps tenian en las entranyas.

Y de disgust en disgust, de convulsió en convulsió anaren perdent los forças, estusse-gant, debilitantse, fins que acabaren per entregar l' ánima al poble rey, que arma al bras vetllava la seva agonía.

Pero aixó si: l' Assamblea morí penesament com lo calavera del quento, reconciliantse ab la democracia, que devía ser son Dèu, y fent las paus ab la pátria, qu' era la seva familia. Trencá las cadenas del esclau, y morí tenint en los llabis lo crit de «¡Viva Espanya!» «¡Viva la Republica!»

¡Pobre TRAVIATTA!

BATALLARAS

Las escenas que passaren dimars en lo Portal de Sant Antoni, en lo qual foren assassi-nats per una turba desfeta, alguns miserables que 's varen trobar robant una casa de Sans, demostrá que desgraciadament hi ha encare entre certa part del poble, instints salvatjes, indignes de la República que s' ha proclamat.

Desconfiar lo poble de la justicia, fins al punt de arrebatarli á má airada, 'ls presos que ha de condemnar sosegadament aplicant-los la lley en lo que siga just, y convertir las murallas de la ciutat en una atrós earniceria, es la mes gran de las baixesas que pot cometre un poble, quan se regeix per institucions llibres y aspira á ser dintre d' ellas un modelo de civilisació y de dignitat.

Sino sabessim nosaltres que únicament una insignificant minoría de gent ignorant pot cometre tals exesos, reprobats per tota la gent de bè, desesperariam de la salvació de la pátria.

¡Ay de nosaltres lo dia que s' olvidi qu' entre-mitj dels delincuentes pot haverhi un just, com lo pobre mistaire, que fá dos anys feu arrossegat péls principals carrers de la ciutat!

¡Ay de nosaltres, si arriba á ferse una costum d' aquests actes tant propis pera que 's realisin á cada punt venjansas personals, contra determinadas personas!

La ceguera no quadra, no, á un poble que viu en plena llum.

Una de las personas que en los horribles fets de dimars passat pagaren ab la vida lo cumpliment de son deber, fou un honrat pare de familia, voluntari de la República que custodiaba 'ls presos, qui á conseqüencia de una bala en la cama, morí l' endemá entre 'ls sufriments mes horribles.

Vuit voluntaris mes varen ser ferits.

¿No val per ventura la vida de un just y tanta sanch l' impunitat de tots los criminals?

Sembla que s' ha obert una suscripció per socorre á la familia d' aquest pobre voluntari.

LA CAMPANA DE GRACIA, escita ab aquest motiu la filantropía de sos numerosos lectores.

Gran gloria es per Catalunya que 'ls puestos mes importants del Estat estigan ocupats pels catalans.

Pero aixó además es justíssim.

Catalunya vé sent desde molts anys la provincia que martxa al frente de tots los adelantos.

Y en política, es la provincia que desde mes lluny vé defensant las ideas mes avansadas.

Just es donchs que 'l dia que aquestas s' estableixin, vingan á provehirse aqui dels homes que las sostingan.

¿Qué per ventura quan era necessari soste-nir la monarquía soboyana varem anar á buscar altre gent que gallegos? Gent forsuda 's necessitava llavors, y are gent intelient.

Los voluntaris de Vich, batentse denodament al costat de la tropa, é inclinant ab son valor en favor nostre la victoria, donan una mostra de la necessitat que tenen las columnas de gent práctica del país querecorran, que las acompayin, no per l' amor al sou que acostuma á tenir lo guia, sino per amor á la idea, y ódi als carlins.

Los obrers y 'ls fabricants de teixits á la má han celebrat algunas reunions molt importants, al objecte de posarse d' acort en l' adopció de tarifas, y establiment de un jurat mixto que dicerneixi las qüestions entre 'l capital y 'l treball.

Aquest es lo gran que!...

Armonía social, no ódi entre classe y classe: millora del benestar del obrer de poch en poch, no felicitat insostenible alcansada en un dia de revolta.

S' acostan las eleccions: es hora ja de que 'ls districtes comensin á decidirse per candidat.

Sobre tot no olvidin en la elecció, lo que han de fer las Corts Constituyents.

No n' hi ha prou ab que l' enviat siga un bon republicá, honrat, conseqüent y que haja prestat bons serveys á la causa. Es necessari además de tot aixó que s' pigu bé que cosa es república, que cosa es federació, y la gravíssima responsabilitat que contréu l' home que

constitueix un país, viciosament, per ineptitud i ignorància.

En vista de las últimes barbaritats dels partidaris de Dèu, Patria y Rey, tota vegada que ja comensém á estar cansats de tanta devoció i no seria convenient enviarlos al Cel com mes aviat millor, encare que fos monester, perque fes mes efecte, embolicar la seva ànima pura en núvols de pólvora?

Nosaltres creyém que si.

La República dels Estats Units, pera lliurar-se de las atrocitats dels salvatjes, tingué de cassarlos com á fieras, exterminantlos á tots.

No s'olvidi que dintre de la República espanyola hi ha salvatjes també.

Molts cassos s'han vist de carlins, que al veures perduts, han amagat l'arma, s'han provehit de un' eina, y la columna que 'ls perseguia 'ls ha trobat tranquilament, en forma de pajesos treballant la terra.

¿Succehiria aixó si totes las columnas anés sin acompañadas de lliberals del país que deuenh recorre, práctichs de totes las trasqueras y coneixedors de tota la gent de la comarca?

Llavors se veuria si aquells pajesos tant ben imitats, millor que treballar la terra fora bò que la femessin ab lo seu cos.

En Figueras no n'ha tret res del seu viatge á Catalunya, diuen alguns periódichs madrilenyos.

Si en lloch de venir á calmar los ánimos, sol, sense confiar mes que ab las simpatías que aquí tothom l'hi professa, y ab son indisputable talent, nos hagués enviat una especie de Caballero de Rodas, carregat de canons y rodejat de preterians, y sense contemplació de cap mena hagués comensat per ametrallar á tort y á dret, y hagués acabat per fusellar á tot vitxo vivent, llavors ja s'hauria lograt alguna cosa.

¿No es vritat gent d'ordre?

En alguns pobles del plá, ahont hi ha milícia republicana, armada fins á las dents, s'hi estan ab tota tranquilitat columnas numerosas, engorronintse, y dantse á la bona vida.

Per haver d'estar aixis, millor sería donar llicencia al soldat, y 'ns estolviariam gastos considerables.

Mientras tant los de la montanya s'estan ab l'ànima penjada de un fil, y sempre á punt de ser víctimas de la crueltat de la carlinalla. ¡Ay de la República si no espolsa l'esque-na dels que dorman!

¿Qui t'è la culpa de lo que passa?

Los que desempenyant càrrechs d'alta importancia y devent obrar ab tota previsió; pero al mateix temps ab tota energia, ni son pre-visors, ni son enérgichs.

Los que devent organisar, desorganisan.

Los que devent manar deixan governarse.

Los que 's creuen que 'ls carlins se matan á crits.

No la t'è 'l poble, no; y si la t'è es per no protestar enérgicament contra certas ineptituds atrevidas, indignes de l'alta missió que s'han imposat, é incapassos de cumplirla.

Qui no siga bó per casat, que no enganyi á la dona.

Al ultim per abolir l'esclavitud s'uniren tots los partits.

Los qui desitjavam que la cosa 's fes de so-peton, per que veyam que 'ls altres no volian que 's fes de cap manera, cediren al veure que 'ls enemichs acceptavan l'abolició immediata.

Aixis déu succehir dintre de una república.

Es precis no matar tot lo qu' es gras.

Pero es precis també que no 'ns obliguin á matarho.

Los esclaus serán libres immediatament; pero estarán obligats á contractarse per tres anys, y d'aquí cinch anys podrán fer us de tots los drets polítichs.

Tres anys de contracta los ensenyarán á regirse per ells mateixos; cinch anys de drets polítichs suspesos los farán apendre lo que l'embrutiment de l'esclavitud no 'ls ha ensenyat, y la llibertat immediata será una cosa que ja no tornarà endarrera.

Aquest arreglo tan satisfactori 's déu principalment al últim discurs de 'n Castelar.

L'ardorosa eloqüencia d'aquest home ilustre ha fòs la cadena de trenta mil esclaus, y ha fet que en la Assamblea se dessin una abra-sada tots los partits.

¡Gloria al ilustre orador de la República!

REPICHS

MIRADA RETROSPECTIVA ALS ANTIGHS PARTITS:

Absolutistas: Existeixen per nostra desgracia; pero esperan sols un cop de poble que 'ls estermine e absolut

Neos: Han mort de un estornut de rapé revolucionari y estan rnterrats dintre de sabatas de simolsa.

Madurs: Han caigut del arbre de tant panxons.

Moderats: S'han vist precisat á moderarse, y á ararse'n á casa seva desde que hi ha sufragi universal.

Unionistas: Apesar de que per ells l'unió era la força, de tant jugar ab lo sabre s'han tallat.

Progressistas: Quan mes progressavan en greix, han mort de una indigestió.

Radicals: Acabém de tallar l'arbre, especie de manzanillo sota del qual morí la monarquia, lo mateix que l'Africana. Dels radicals no quedan mes que las arrels; pero corcadas.

Al ser elegit membre de la comissió permanent de l'Assamblea, lo famós Becerra, una xiulada general acullí son nom.

Se retirá ab lo cap sota l'ala.

Aixis acaban sempre los comedians bu-nyols.

La mort de l'Assamblea ha produhit en tot' Espanya general alegria.

Igual que la mort del porch.

A Madrid diuen lo següent:

—¿Vols ser ministre? Donchs parla catalá.

Avans deyam á Catalunya.

—¿Vols ser ministre? Donchs parla plat es-cardat.

Y vaji l'una cosa per l'altre.

N'hi ha que parlan de *divisions* en lo partit republicá.

Compreném que en aquets moments n'hi hajan.

Y hasta las creyém necesarias.

Si: vingan forsa *divisions* de voluntaris de la República, que trinxin als carlins com carn de botifarra.

—¿Que no ho saps? Los carlins han demanat la contribució á Horta.

—Y quan han demanat?

—Dos mil cinch cents duros. Diu que las bugaderas ja s'han fet esmolá 'l picadó, per quan vajan á cobrarlos.

En Saballs t'è quatre canons.

¿Per hont han passat!

Per sota las camas del embaixador espanyol en França.

L'Olozaga es gros: es entre 'ls homes, com un elefant entre 'ls animals.

Donchs encare es mes gros qu'ell lo escándol de que continuhi en son lloch, en plena República.

Per mort de Dèu, ciudadá Castelar: tréguins aquesta calamitat de sobre: l'acte d'escombrarlo será son millor discurs.

Los radicals de l'Assamblea 'l dia de la seva mort, demostravan tenir por dels grupos pacífichs que s'havian format al rededor del edifici del Congrès.

Tots los que han tingut una vida agitada, avants de morir veuen visions terribles.

La *Epoca* periódich órgano de la gent conservadora, fa entrevéure lo bó que fora algun fusellament pera calmar la insobordinació del exércit.

¡Pobr' *Epoca*!

Las sevas ideas van sent las de un' época atrassadíssima.

L'*Imparcial* periódich defensor del rey X continua sent la fábrica de mentidas mes productora que hi ha á Madrid.

Y es que 'l periódich defensor del rey X, sense arribar á la Z vol tornar á comensar l'al-fabeto, declarantse partidari del rey A.

Aquest no 's dirá Amadeo, sino Alfonso.

Aquests periódichs son com las serps.

Quan han acabat la teca y no han acabat la gana 's rosegan la qua, y acaban per allá ahont havian comensat.

Per commemorar lo dia en que 's votá l'abolició de l'esclavitud, demaná l'Ocon, que 's posés una lápida en lo saló de sessions lá-pida que espessés aqu'lla fetxa.

—«S'abolí, podrá dir, l'esclavitud dels negres, y l'esclavitud dels radicals: los primers foren esclaus dels negreros; los segons ho foren de las sevas passions.»

En una votació de President de l'Assamblea, fou derrotat l'Oreense per incuria dels mateixos federals que no assistiren á la votació.

Al comunicarse la noticia al decá del nostre partit esclamá:

«Ja sabia jo que 'ls que som partidaris del dejuni, tenim poch's amichs.»

TOQUEU 'L DOS.

Lo poble es lliure,—no está per brochs, toqueu sotanas—lo pirandó.

Lo poble al veurer—que 'ls sacerdots, trabuch empunyan—y á la facció se 'n van, s'indigna,—no está per rahons y 'ls diu: creyeume—toqueu 'l dos.

Així com antes,—per fer la por,
 á un nin li deyan—si ploras noy,
 crido 'l sereno—que vingui, donchs
 are hem de dirli:—Ve 'l sacerdot!
 fuig que ve l' home—vestit de dol.
 Y d' aquest modo—los nins y tot
 veurer sotanas—los farà horror.
 Y quan grans siguint—dirán ab goig,
 ja ja!... com tocan—lo pirandó.

Un jorn lo poble—va estimar molt
 als qu' ensenyaban—la religió,
 comprava butlles,—y per San Roch
 y altres sans, daba—molts dinerots.
 Si are 'us en dona—serán de plom,
 puig veu que 'ls quartos—que os doná un jorn
 foren per l' idol—«conspiració.»
 Si m' heu de creure—y á temps hi sou,
 tot fent 'l páris,—toqueu 'l dos.

Ahir lo poble—atrassadot
 n' era, mes are—are hi veu molt.
 Y avuy al veurer—que sou tant sols,
 dels adelantos—lo grant destorb,
 disitja veure'us,—tocar lo dos.

Lo poble es lliure,—no está per brochs,
 toquéu sotanas—lo pirandó.

MOSSEN GUIXA.

Lo qu' hem presenciat durant l' última se-
 mana es horrorós. Al referirho sentim la sanch
 republicana agolpá'se'ns al cap. Si aixó dura,
 si cadascú dintre de la seva esfera no mira de
 cumplir ab son deber de republicá, los uns
 manant bé, y 'ls altres obehint de bon grat las
 órdenes atinadas que rebin, serém indignes de
 la República.

La República déu fer alguna cosa mes que
 la monarquía de D. Amadeo. ¡Ay de nosaltres
 si féssim lo mateix!

En la Poble de Segur alguns voluntaris se
 fortificaren en l' iglesia. Tristany los atacá,
 y desconfiant de rendirlos ruixa las portas de la
 mateixa ab petróleo, li cala foch, las flamas
 prenen peu, un fum espantós ofega als pobres
 voluntaris y quan dos d' ells y un noy havian
 ja mort asfixiats, los altres no tenen mes re-
 mey que rendirse. Lo sanguinari Tristany se
 'ls ne dú, y á un pobre vellet que vá entre
 ells, no podent seguirlos, lo fusella á la ma-
 teixa sortida del poble.

En Tristany tracta encare d' aprofitarse d'
 aquesta presa. De Poble de Segur se 'n vá á
 Gerri. Demana las armas als voluntaris d'
 aquest punt y 'ls anuncia que de no entregarlas
 fusellará, allá al seu davant mateix als pobres
 presoners de Poble de Segur. Aquesta amena-
 sa arriba á comóure'ls. Los voluntaris de
 Gerri deixan efectivamente las armas, y 'ls si-
 caris de 'n Tristany pagan tant bé aquesta su-
 missió, que ficantse com una manada de llops
 dintre del poble, s' entregan al saqueig y al
 robo mes horrorosos.

En Cucala entra á Benicarló: coloca un cen-
 tinella en lo campanar, exige x del poble una
 suma considerable, la cobra, se l' embutxaca,
 y després per expressar la satisfacció que l' hi
 causa lo bon éxit de l' empresa, cala foch á la
 estació del ferro-carril, inutilisa 'l telégrafo,
 destrossa una máquina pilot, y s' endú pres á
 un maquinista.

Pero lo mes criminal, lo que revolta á tota
 persona honrada es lo que passá á Ripoll. La
 vila está no mes que defensada per 80 carra-
 biners y alguns soldats. Saballs ab mes de dos
 mil homes y quatre canons l' ataca. Los de-

fensors, en número de 8, se tancan á l' iglesia
 de Sant Eudalt: los restants prenen posicions
 en una casa particular. Desd' aquests dos
 punts se defensan com á l' eons.

Irritats los carlins calan foch á l' iglesia de
 Sant Eudalt: lo fum del petróleo asfixia als de-
 fensors de la República que s' rendeixen: las
 canonadas fan que 's rendeixin també als que
 s' habian acullit á la mencionada casa particu-
 lar.

Ja té en Saballs la presa. No mes falta cubrir
 ab una nova indigeitat aquesta vergonyosa
 victoria, y á poca distancia de Ripoll s' acaba
 d' arreglar la cosa fusellant inhumanament á
 14 carrabiners y 5 soldats.

—¡Venjansa! crida la població entera al co-
 ronel Campos quan algunas horas després
 se presenta ab sa columna.

¡Venjansa! dihém nosaltres. ¡Venjansa con-
 tra 'ls salvatjes pèls quals es un incentiu la
 nostra benignitat! Guerra sense quartel, lli-
 berals! ¡Guerra al absolutisme!

¡Ay de nosaltres si no hi possém l' ánima!
 ¡Ay de nosaltres si en plena República ha de
 succehir lo mateix que en plena monarquía!
 ¡Ay de nosaltres si pèl nostre abandono ó per
 la nostra indisciplina deixém que continuhin
 gambant com milló 'ls sembli aquestas qua-
 drillas de lladres y assessins que 'ns roban,
 nos matan, nos deshonran, y nos avergonyei-
 xen!

¡Somaten, liberals, somaten contra la car-
 linada!

EPICRAMAS

Ahí 'm digué eixint de missa
 un carlí—y vaja, 'l vaig creure:—
 —No duch á cap pagés veure
 sens pensar ab la pallissa.

M.

—Carambas noy quina banya
 ¿Com te l' has feta Pepet?
 —Vá sè 'l cusí de la dona
 jugant ahí al terradet.

M.

Lo mèu fill es un gran cap
 deya un dia 'l Senyó Ambros:
 y lo pobre home no sab
 que al revés de ser gran cap
 lo seu fill es un cap gros:

B.

En una acció bastant forta
 que vá tenir Mossen Roch
 gefe de una partideta
 que vaga per prop d' Olot,
 varen matarli 'l seu ruch
 al qual estimava molt.

Apesarat se 'l mirava,
 quan veyent que per 'lli prop
 s' estavan los seus prosséllits
 los volgué da' una llissó:
 —Era viu fá un curt moment
 vá dirlos ab accent ronch.
 Ja veyéu pobre bestiola!
 vés que som en aquest mon!

PERE SENSE POR.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas que anirán al torn, per quant los toqui-
 los ciutadans Un Miloch, Mata d Olot, A. Ballarà y P., Nela,
 Un noy tendre, P. de Vilasar de Mar, L' aprenent sastre, Un
 figuerench, Lo noy gran del forn, Antonet de la Figue, Un de
 poch pel, J. C. de Vilasar, y A. F. O.

Han remés endevinallas que també posarem al torn per
 quant los toqui, los ciutadans Mossen Guixa, Lo trompet de
 Reus y J. B. y M.

Antonet Barcelona: Lo sonet de vosté no sona; l' hi falta
 igualt i de sílabas y d' accent.—Noy gran del forn: Envi-
 hús algun llonguet, pero no 'ns e vihi quartetas ni sueltos
 com 's qu' hem rebu.—A. Ballarà y Pi.: Ya sab que 'ls
 epigramas grassos no fan per nosaltres.—Xarau: Los versos
 de vosté, es molt dis utilbe si son versos.—J. C. L' epigrama
 de vosté te tant d' epigrama, com jo de carlí.—Ciu adá Pau
 Ll.—Los epigramas que 'ns envia no deixarem d' aprofitar-
 los.—Pere Trespitós. Nos diu vosté que l' hi arreglem la poe-
 sia. ¿No véu que costaria mes d' adops que de ferla nova.—

Noy Petit de Gracia. Ja mirarém d' arreglar lo que 'ns en-
 via, vaja.—L' Antonet de la Figue, Idem idem.—Boixompí-
 faig Ja véu que hi posém l' endavinalla: las cantarellas son
 fluxe'as, casi no se senten.—Un foraster de fora. ¿Que 'n
 matare poch de carlins ab versos com los que nos ha enviat?
 S. F. S. Los seus versos son mes ben intencionats que ben
 escrits.—Pere sense por. Ja veuré un epigrama seu; los de-
 més mirarém de posarlos.—Ciu. Joan Fenosa y Pallós.—
 Lo Somaten que ns envia, per la seva estensió á penas po-
 dria anar en la Campana, encare que no hi hagués origi-
 nals de preferencia.—J. M. C. La poesia de vosté no es del
 género del per ódich.—F. G. La seva poesia es una mica
 confosa y estraganyada.—S. A. Los epigramas mirarém de
 posarlos; los recorts de la Monarquía... ¿á que recordarla?..
 —Lo Dimoni.—No deixarem d' aprofitar alguns dels seus
 epigramas.—Un trompet de Reus. Fas i cantarellas politi-
 cas, socials y de gresca ab preferencia á las amorosas y no
 dupli que de ser de la talla d' algunas que 'ns envia, las
 posarem ab molt gust.

SOLUCIÓ

á las dos xaradas y á la endavinalla
 del número anterior.

Encar' qu' estíga malalt
 no crech apá' al HOS-PI-TAL.

Ni per fer cumplir la lley
 crech valerme may del RE-Y.

Ni al morí haig de demanà
 lo ausili de un CA-PE LLÁ.

R.

Han remés solucions exactes á las dos xaradas
 y á la endavinalla, los ciutadans Nofre Quirius,
 Nela, La Majordona, Un católich barbut, A. Ba-
 llará y P., Noy del Mut, S. Brugués, L' home de
 las forsas, Marieta Tascona, Lluç, Un veterano,
 Un estudiant de Sant Sadurni, Picaportas, Car-
 los seté, Pau Picariu Pollastre, Boixompífaig, L'
 Antonet, Lo noy petit de Gracia, Lo Dimoni, Me-
 fistófeles, C. P., Un tal sastret, Mata.

N' han remés á las dos xaradas únicament los
 ciutadans Pere Trespitós, Pau Ll., Julio Gil, Mos-
 sen Guixa, J. C., Llop Llopis Llopert, Jan Bino-
 va, Un Miloch.

A la primera no mes, un aprenent de poeta y
 un Estudiant de medicina: á la segona no mes
 en Xarau y 'l Net del avi, qui ha endavinat ade-
 més l' endavinalla, lo mateix que 'l trompet de
 Reus.

XARADA

I.

Quan lo soldat espanyol
 ne sent primera y segona
 de quatre y dos, es tot sol
 per anar ferm y res'l
 á la tres quatre una estona,
 del que ha de ser son consol.

Y si la rabia l' atissa,
 y la ambició ab son fiblot
 l' hi dona cruel picadissa,
 es capás d' anar de un bot
 á París á trobá 'l tot
 y donarli una pallissa.

R.

II.

Desde 'l moment que segona
 que ma novia té primera
 ¡quanta de tot de passera,
 y aixó que sembla una mona
 de repetida tercera.

A. F. O.

(Las solucions en lo próxim número.)

ENDEVINALLA.

Camino sens tenir camas,
 xiulo sens serne xiulet,
 y á voltas duch'cabellera
 sens tenir gens de cabell.

Es molt gran l' odi que 'm portan
 los sectaris del wimplet,
 puig si 'm troban me fuselian
 sens mirar si sò indefens.

(La solucio en lo próxim número.)

I. Lopez, editor, Rambla, 20.

Imp. de la V. y F. de Gaspar, Ataulfo, 14.